

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוש כלים

זמן לפרוש כנף

1247

עלון פרשת ניצבים וילך כ"ג אלול תשפ"ו | 5 בספטמבר 2026

תשובה - זה לשוב
למקוריות הטובה שלך

"וְשָׁבָתָ עַד ה'
אֱלֹהֶיךָ..."

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

השקעה משתלמת

אלי פאר

יורש העצר המפונק - זה היה התואר שהעניקו יושבי הארמון לנסיך אולף, שנולד עם כפית זהב בפיו. הנסיך מעולם לא התנסה באתגרים קשים. כיאה לבן משפחת אצולה, מעולם לא נסע אולף באוטובוס ולא ביקר בשמורת טבע. את כל כולו השקיע בלימודים וקצר הצלחות רבות. אך בשעות הלילה המאוחרות, הרחק מאוזניו, עלו לעיתים קרובות בלב הזוג המלכותי דאגות וחששות רבים באשר לעתידו. הם תהו אם בבוא הזמן יהיה אפשר להפקיד בידיו את האחריות, ואם יפתח יכולת הנהגה והשפעה. כיצד תתעצב אישיותו, והאם יתמסר כראוי למדינה בכלל ולילדיו בפרט?

ככל שהלך הנסיך והתבגר, התעצמו השאלות. הדילמה הגדולה התעוררה לפני החתונה. כנהוג במדינות שבהן המלך הוא בעל הסמכות המוחלטת, בארמון המלוכה הייתה מסורת רבת שנים, שלפיה בעת הנישואין המלך והמלכה מעבירים לנסיך את חלק הארי של עושרם. ההורים המלכותיים היו חלוקים בדעתם, ולאחר שהתייעץ עם צוות המורים שליווה את הנסיך משחר נעוריו ועד שנותיו בגימנסיה, החליט המלך ששמחת החתונה צריכה להיות מושלמת. וכך הפך החתן אולף למיליארדר בן לילה.

מכאן ואילך החליטו בני הזוג לעקוב מקרוב אחר נסיך הכתר ורעייתו, מתוך דאגה לעתיד הנכדים והממלכה כולה. להפתעתם הם גילו שאולף מעדיף להסתפק במועט, אך מקיים התייעצויות תכופות עם יזמים בכירים בתחום ההשקעות ושוק ההון. בכל פעם שאביו הציע לו להתקשר עם חברות כלכליות בינלאומיות, הוא סירב בנימוס.

לאחר אינספור פגישות והתייעצויות בחר הנסיך להשקיע דווקא בקרן השקעות אנונימית, שכמעט לא הייתה מוכרת להוריו המסורים. מבירורים יסודיים שערכו התברר שאמנם אין סכנה ממשית להשקעה האדירה, אך אחוזי התשואה לוטים בערפל, וכך גם המועד שבו יהיה אפשר לשחרר את הכסף.

עברו שנים והילדים גדלו. אולף התגלה כאב מסור ומוצלח, אך גם עקבי ועקשן. הוא שלח את ילדיו למוסדות הלימוד המעולים ביותר ודרש מהם מצוינות בכל המישורים.

הוא דאג להוכיח להם שאינו יושב בכורסה ומחלק עצות, והקפיד לעקוב מקרוב אחר התקדמותם והצלחתם.

באחד הימים הגיעה שיחת טלפון בהולה מלשכת המלכה הישישה.

"אולף", אמרה מרגרט בקול דואג ועייף, "אני מבקשת לפנות היישר אל ליבך. אני רואה את הנכדים כשהם באים לבקר. הם מתלוננים על לימודים קשים, על מבחנים מפרכים ועל התחרות העזה בין טובי המוחות באוניברסיטה, ואני שואלת אותך: האם לא הגיע הזמן להרפות מעט מן הלחץ הנורא ולהסתפק ברמה אחת פחות? הרי בכסף שקיבלת תוכל לסייע להם בעתיד להגיע לכל תפקיד שירצו, ועדיין יישאר לך די והותר גם עבורך. ואל דאגה, לאחר לימודים מאתגרים כל כך, תמיד תוכל לסייע להם להשלים את התארים בעזרת מורים פרטיים."

"אמא, אני מבין את הדאגה שלך", ענה הבן, "אבל תאמיני לי שחשבתי אך ורק על טובתם, ובבוא הזמן תראי שזה ישתלם להם..."

המלכה מרגרט נאלצה להשלים עם המציאות, מתוך הבנה שגם הפעם המלך הנרי יעמוד לצידו של הבן האהוב, והיא לא תוכל לעמוד כנגד שניהם.

לאחר שסיימו את לימודיהם בהצלחה רבה, רגע לפני שעמדו להקים את בתיהם, קרא אולף לבניו לשיחה אישית ואמר להם בקול נרגש:

"במצב שאליו נולדתם יכולתם להסתדר יפה מאוד בהמשך חייכם, אבל כאב שבאמת אכפת לו מכם, עשיתי הכול כדי לחסוך את ההתלבטות אם בבוא הזמן תהיו ראויים לקבל את האוצר. דאגתי שיהיו לכם כל הכלים הנדרשים להמשך החיים, ולאחר שרכשתם אותם בעצמכם, אני גאה להציג לכם את התמורה. לכל אחד מכם ממתנה וילה ענקית על חוף הים, ובחניה למטה ממתין רכב יוקרתי עם נהג אישי צמוד לכל החיים. מכאן ואילך יהיה לכם כסף בשפע עד סוף חייכם. אני סומך עליכם שתנהגו בו בתבונה..."

הבנים הביטו בכרטיסים שבידיהם ולא הצליחו להוציא מילה מפהם. במשך שנים היו משוכנעים שאביהם מחמיר עמם ללא צורך. כעת הבינו.

"אבא", שאל הבן הבכור, "אם כל זה המתין לנו ממילא, מדוע לא סיפרת לנו?"

אולף חיך. "מפני שאילו הייתם יודעים מה מחכה לכם, ייתכן שהייתם לומדים בשביל הפרס ולא כדי לבנות את עצמכם. רציתי שתרכשו חוכמה, משמעת ואחריות, כדי שתדעו להתמודד בתבונה עם העושר שאתם מקבלים..."

הוא הניח את ידיו על כתפיהם והוסיף: "עושר יכול לפתוח בפני אדם את כל הדלתות, אבל הוא אינו מלמד אותו באיזו דלת לבחור. הוא יכול להעניק לו כוח, אך לא את החכמה כיצד להשתמש בו בצורה נכונה. את האוצר יכולתי לתת לכם ברגע אחד; אבל כדי להפוך אתכם לאנשים הראויים לקבל אותו - נדרשות שנים ארוכות של הכנה והשקעה".

הבנים הבינו היטב שהמתנה הגדולה ביותר שקיבלו לא הייתה הווילא, המכונית או העושר הבלתי מוגבל. המתנה הגדולה באמת הייתה כל אותן שנים שבהן לא הניח להם לוותר לעצמם.

באותו ערב התקשר אולף אל אימו הישישה. "אמא, אמר לה, "את זוכרת ששאלת אותי מדוע אני מקשה עליהם, בשעה שכבר יש ברשותי כל מה שיוכלו לבקש?"

"אני זוכרת", השיבה מרגרט.

"אז היום גיליתי להם את הסוד והענקתי להם את העושר ששמרתי עבורם".

המלכה עצרה את נשימתה. "והם שמחו?" אולף חייך מעבר לקו. "הם שמחו מאוד. אבל יותר מכול אני שמח שלא נתתי להם אותו לפני שלימדתי אותם כיצד לשאת אותו. מעברו השני של הקו השתררה שתיקה ארוכה. לבסוף אמרה המלכה בקול חנוק מהתרגשות: "עכשיו אני מבינה. אביך נתן לך עושר - אבל אתה הפכת אותו לירושה".

הבורא הטוב יכול להעניק לנו את כל השפע על מגש של כסף, אך הדבר לא יהיה באמת לטובתנו. ולכן, כל אחד מאיתנו עובר מסלול של הכשרה, בדיוק למה שהוא זקוק ונדרש לצורך התפתחותו. ובבוא הזמן נזכה לכל הטוב האמיתי שהבורא רוצה ומשתוקק להעניק לנו. אנחנו רק צריכים להתבגר ולהבין מה באמת טוב ונכון, ולשמוח עם הדרך הטובה.

”אם כל זה המתין לנו ממילא, מדוע לא סיפרת לנו?”

חוויה בשולחן שבת

לרכישה <<<

סיפורים טובים

סיפורים ומסרים על פרשת שבוע בגובה הלב

חז"ל!

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע

כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com

או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎

תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: ישי גלעדי - דרום הר חברון

להכיר בטעות

רוני לב

היועץ המלכותי היה שקוע בקריאת ספר עיוני, כשהדלת נפרצה בברוטליות. חמישה חיילים חמושים ניגשו אליו. הוא בהה בהם בבלבול. "אתה בא איתנו עכשיו", נבח הבכיר שבהם. שניים מהם אחזו בידיו בחוזקה והובילו אותו במסדרונות הארמון במהירות ובחוסר נימוס. "לאן?" גמגם, אך לא זכה למענה.

הוא גרר את רגליו והשפיל את עיניו במבוכה עזה, כשחלף על פני השרים והמשרתים. לאחר הליכה ארוכה ומשפילה הגיעו החיילים עם היועץ אל גרם המדרגות הארוך שהוביל למרתף. היועץ ירד במדרגות בקושי, חרד מפני העתיד הצפוי לו.

הבכיר שבחיילים פתח את אחד מתאי הכלא שהיו מסודרים בשורה במרתף, והיועץ נדחף אל התא. "לפחות תגידו לי במה אני מואשם", התחנן היועץ רגע לפני שהדלת הכבדה נסגרה. "טעית", הפטיר הבכיר וסגר את הדלת בפניו ההמומות של היועץ.

היועץ סקר בעוגמה את התא הקטן שבו עמד לבלות בשנים הקרובות. התא היה עלוב ומלא טחב, והייתה בו רק מיטה צרה אחת, ללא מזון.

הוא תמיד פחד שהיום הזה יגיע. בממלכה שבה כל טעות היא עבירה על החוק, הייתה זו רק שאלה של זמן עד שיופלל. רבים וטובים ממנו נאסרו בעבר בשל טעויות כאלה ואחרות.

הוא חפן את ראשו בידיו בחוסר אונים והרהר שעה ארוכה במר גורלו. הוא חשב על משפחתו, שאותה לא יזכה לראות בשנים הקרובות, תהה מי ירש את תפקידו כיועץ, ומה שהדאיג אותו יותר מכול היה מי יפרנס את משפחתו בתקופת מאסרו.

אסור לי להישאר כאן' החליט היועץ לבסוף. מודע עד כאב שאין ביכולתו לעשות דבר כדי להיחלץ מהכלא. בריחה לא באה בחשבון, גם לא שוחד, שתי המעשים האלו עלולים לגרום לעונש מוות כאשר הם יתגלו. גם להתנצל בפני המלך לא יועיל. חוק זה חוק. הוא קימט את מצחו בריכוז וחשב על רעיונות שונים שיעזרו לו להיחלץ מהכלא ויצילו את משפחתו מעניות וביזיון בשנים הקרובות. לאחר חשיבה מאומצת, ורעיונות שעלו וירדו במוחו של היועץ, הבריק בו רעיון מתוחכם, והוא החליט לבצע אותו ביום המשפט.

המשפט נערך באותו שבוע, בנוכחות השרים ובנשיאותו של המלך. האווירה באולם המשפט הייתה מתוחה וכבדה. המלך ישב במקומו בראש השולחן, בפנים חתומות, והשרים ישבו משני צדדיו בחצי עיגול. דפיקת הפטיש של המלך על השולחן הורתה על פתיחת המשפט.

"מה יש לך לומר להגנתך?" פנה המלך אל היועץ, שעמד אזוק בדוכן הנאשמים.

"טעיתי", הודה היועץ בקול שפל, "אבל כדי לכפר על הטעות שלי וגם לטובת הממלכה, לפני שאכנס לכלא..." היועץ התנשף. "אני רוצה להציע סם מיוחד שמרפא אנשים מטעויות. מי שמקבל מן הסם הזה אינו טועה לעולם!"

שריקת התפעלות נשמעה באולם, ובעיני המלך ניכרה סקרנות.

"זה לא יפטור אותך מעונש", אמר המלך, "אבל נשמח לקבל את הסם." היועץ הוציא מכיסו שק קטן מלא זרעים. "זה הצמח שממנו מכינים את הסם", הסביר. "יש הוראות מיוחדות?" התעניין אחד השרים. "יש להשקות אותו פעמיים", ענה היועץ, "וכדי שהסם יפעל ובאמת ימנע מאנשים לטעות, רק מי שלא טעה מעולם יוכל לשתול אותו."

ציפייה דרוכה מילאה את האולם. המלך העביר את מבטו בין השרים, ולבסוף בחר בשר הצבא לשתול את הצמח.

"אני?" שר הצבא האדים במבוכה. "אני טעיתי פעם באימון החיילים", אמר בשקט, חושש להיענש, ומנגד גם להרוס את הצמח המיוחד.

המלך נאנח: "חבל שלא דיווחת על זה

בזמן. שר הבריאות?" הוא פנה אל השר הבא. "אני", השתנק שר הבריאות, "טעיתי פעם בהבחנה של חולה."

"חמור מאוד!" זעף המלך.

"שר הטקסים?" הציע המלך לשר נוסף לשתול את הצמח, אך גם הוא סירב וסיפר שטעה. המלך עבר בין כל השרים, ולא היה אחד מהם נקי מטעויות. "אז מי ישתול את הצמח?" שאל המלך בייאוש. "אולי הוד מלכותו?" הציע היועץ בהיסוס. המלך החוויר. "גם אני טעיתי", אמר בקול נמוך לאחר שתיקה ממושכת. "כשהייתי ילד", הוסיף במבוכה.

"כולם טעו פעם, וכולנו טועים מדי פעם, אפילו המלך הנערץ", סיכם היועץ. "ולכן אני רוצה להציע למלך לחוקק חוק הקובע שעל טעויות שנעשו ללא כוונת זדון לא יוטל עונש מאסר."

המלך הנהן בראשו באיטיות. "אתה אומר דברי טעם. עוד היום אחוקק חוק כזה, ולכן מעתה המאסר שלך מבוטל."

הקלה מילאה את ליבו של היועץ, וחיוך רחב עלה על שפתיו. הוא קד לפני המלך בתודה עמוקה. הוא הבין היטב שברגע זה הצליח להינצל מבושה ומעונש מאסר ממושך...

בפרשת השבוע נאמר: "וְיִשְׁבֹּת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ". הבורא הוא מלך רחמן, והוא העניק לנו באהבה את מתנת התשובה. מעצם היותנו אנושיים אנו מועדים לטעות. אבל הקב"ה רוצה שנכיר בכך, ושנבין שהוא תמיד רוצה את טובתנו העליונה. וכאשר אנחנו שבים אל ה' ומתחברים אליו באמת, הטעות הופכת להיות הזכות שמחברת אותנו ממקום אמיני ובוגר.

**"מה יש לך
לומר להגנתך?"**
פנה המלך אל היועץ

עושים תשובה (ב')

אנו עוסקים במהות רעיון התשובה. במאמר הקודם עסקנו בתשובה כשיבה אל המקור שממנו באנו, וכתהליך שבו אנו מחזירים לנשמה את המושכות. הרחבנו על השלבים המקדימים: הכרה בחטא, דהיינו בחיסרון ובהחמצת פוטנציאל החיבור שלנו לבורא, והרצון לשוב, שהוא המפתח לתשובה עצמה. להלן נרחיב עוד בעומק התשובה.

זהו פלא עצום שאדם יכול לעשות משהו רע, לשוב בתשובה, והדבר נחשב לו כאילו לא חטא. עד כדי כך שבתשובה מאהבה הזדונויות נהפכות לזכויות. איך זה יכול להיות? מה ההיגיון בזה?

אם מסתכלים רק על החטא עצמו, על המעשה הרע שנעשה, אכן קשה להבין כיצד אפשר למחוק מעשה. אבל מאחר שעיקר החטא הוא הריחוק מהבורא, בכך שלא מימשנו את הפוטנציאל הגבוה שלנו, והחמצנו את התפקיד לייצג את הבורא הטוב כאן בעולם, הרי שהתשובה נותנת לכך מענה אמיתי.

הדבר דורש הסבר בשלבים:

א. שורש החטא - חוסר הכרה

הסיבה שאדם חוטא אינה רק התאוה או הרצון הרע שלו, אלא שורש עמוק יותר: **הוא לא מחובר מספיק לבורא.** יראת השמים שלו אינה חזקה דיה לתת לו כוח שלא לחטוא. הרי ברור שאדם שעומד לפני מלך ומכיר את גדולתו, לא יעז לעשות דבר הנוגד את רצונו. ואם הוא עושה זאת, כנראה שהוא לא מודע לכך שהוא עומד לפני המלך.

ב. הבושה כשלב מקדים

לאחר שנודע לאדם שהוא עומד לפני המלך, והתבררה לו גדולתו, הוא בוודאי מתבייש ומתחרט: **לא רק על עצם המעשה, אלא על כך שלא הכיר את המלך, ולא ידע והרגיש שהוא עומד לפניו.**

ולכן עצם הבושה של האדם, שמכיר כעת בגדולת הבורא ובמשמעות המעשים שהעידו על ניתוק, היא חלק משמעותי מתהליך התשובה. במילה **"תשובה"** מסתתרת גם המילה **"בושה"**.

ג. האור מתוך החושך

הבושה והחרטה כשלעצמן אינן מוחקות את מה שהיה, אבל הן יכולות להפוך **למנוף אדיר לחיבור מחדש ועמוק יותר עם הקדוש ברוך הוא.**

איך זה פועל?

חכמינו מלמדים אותנו ש**"אין האור ניכר אלא מתוך החושך"**. אדם שנולד למציאות של אור בלבד, מבלי שחווה חושך, לעולם לא יוכל להכיר בערכו של האור. אין לו למה להשוות אותו.

וכך גם ביחס לחיבור אל הבורא. אילו היינו נולדים מחוברים באופן מלא לקדוש ברוך הוא, ולא חווים לעולם ריחוק, לא היינו יכולים להעריך ולהוקיר את טוב החיבור. היינו במובן מסוים כמו רובוטים שמתוכנתים לעשות טוב בלבד. **דווקא האפשרות להיות רחוקים וליפול בחטא, מאפשרת לנו לצמוח למקום חדש וגבוה יותר, מתוך בחירה ורצון, ולא רק מתוך הרגל.**

בוודאי שאיננו רוצים את מציאות החטא והריחוק. אבל **"כִּי אָדָם אֵין צִדִּיק בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא"**, ועלינו להבין שהנפילה ותחושת הריחוק יכולות להפוך **למנוף שמעצים את הקרבה**, ומגלה את האור שבתוך החושך.

וכאשר אנו שבים בתשובה, נותנים לנשמה להאיר, וזוכים להתחבר מחדש ולהעריך עוד יותר את החיבור הטוב אל הבורא, הרי **שחטא שהיה בתחילה סיבה להתרחקות, הופך לסיבה להתקרבות**. וכך גם הזדונות יכולים להפוך לזכויות.

זמני מול נצחי

איש אחד מעד בטעות ונפל מגג של גורד שחקים בן שמונים קומות. בעודו צונח במהירות מטה, הוא חלף על פני חלון פתוח בקומה החמישים. אדם שהציץ מהחלון ראה אותו וצעק בבהלה: "מה המצב שלך?!"
הנופל, שנהנה מאוד מהנוף והרוח הקרירה, צעק לו בחזרה: "אל תדאג! בינתיים הכול בסדר גמור!"

האבסורד שבסיפור הזה משקף את הדרך שבה אנחנו מתייחסים לפעמים לבחירות שלנו. אנחנו בוחרים בעונג מייד, ומתעלמים לחלוטין מההתרסקות שמחכה לנו בסוף הדרך. הרמב"ם קורא לזה 'חולי הנפש'. כמו אדם שאוכל מאכלים מזיקים רק כי הם מתוקים לו באותו רגע, ואחר כך הוא משלם את המחיר. וכך אנחנו מתמכרים להרגלים, למעשים או לכעסים שהורסים בטווח הארוך את חיינו, רק בגלל שהם מספקים לנו נוחות ותענוג ברגע הזה ממש.

בפרשה שלנו משה רבינו מזהיר בדיוק מפני הדבר הזה: **"וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבְכוּ לֵאמֹר שְׁלוֹם יִהְיֶה לִי כִּי בְשִׁרְרוֹת לִבִּי אֵלֶּה, לְמַעַן סְפֹת הָרָוּה אֶת הַצְמָאָה".** אותו אדם מדמיין ש'הכול בסדר' בזמן שהוא מרווה צמא במים כאלו שרק מחמירים את מצבו ומגבירים את הצמא. התורה מזהירה אותנו מהתנהגות טיפשית שכזו, ומבקשת מאיתנו שנהיה חכמים הרואים את הנולד, ולא נחליף עונג נצחי תמורת עונג זמני וחולף.

שווארמה שנתעלמה מן העין

שאלה מס'

910

עורך הדין ממושרדי "אביב ורעם" ערך מסיבת יום הולדת במשרדו. לרגל המסיבה הזמין באמצעות האפליקציה עשר מנות שווארמה עבור כל העובדים. כעבור ארבעים דקות הגיע שליח שאינו יהודי מטעם חברת השליחויות והביא את מנות השווארמה. אביב טען: "שליח שאינו יהודי הביא את השווארמה, ואם כך, זהו 'בשר שנתעלם מן העין' ואסור לאוכלו".
מה דעתכם: האם אביב צודק? ומי יישא בהפסד הכספי אם יהיה צורך להשליך את מנות השווארמה?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך, יורה דעה, סימן ס"ג, סעיף א', בדין "בשר שנתעלם מן העין"; סימן קי"ח, סעיף א', בדין "בשר שנמצא בידי גוי".

תשובה לשאלה 'תיקון עם קבלה' (שאלה 909)

תקציר השאלה השבועית: שלומי ביקש מדוד לרכוש עבורו מכשיר סלולארי חדש. כעבור יומיים אירעה תקלה במכשיר, ושלומי פנה לחנות שבה נרכש. בעל החנות ביקש לראות את הקבלה כדי לאמת את הרכישה. שלומי התקשר לדוד ושאל אותו היכן הקבלה, ודוד השיב שהשליך אותה לפח. שלומי טען שכל רכישה מתועדת במחשב, ולכן בעל החנות יכול לאתר בקלות את פרטי העסקה ולהפיק את הקבלה מחדש. אולם בעל החנות התעקש ואמר: "ללא קבלה איני מתקן את המכשיר". מה דעתכם: האם דוד יצטרך לשאת בעלות התיקון משום שהשליך את הקבלה?

תשובה בקצרה: דוד פטור מתשלום על המכשיר, למרות שזרק את הקבלה לפח.

המושג ההלכתי: תנאי לשליח

תשובה בהרחבה: מצאנו בגמרא סיפור על רב אבימי, ששלח ביד חמא, בנו של רבה, כסף כדי שיפרע את חובו לאדם שרב אבימי לווה ממנו כסף. חמא הלך לאותו אדם ופרע את החוב מכספו של רב אבימי. אלא שכאשר ביקש לקבל את השטר תמורת פירעון החוב, טען המלווה שאינו מוכן למסור לו את השטר, כיוון שלרב אבימי יש חוב נוסף בסכום אחר. חמא חזר לרב אבימי וסיפר לו את הדברים, ורב אבימי טען שהוא גרם לו נזק בכך שלא עמד על כך שאינו פורע את החוב לפני שהוא מקבל לידי את השטר. במקרה כזה פסק בעל ה"שולחן ערוך" שאם המשלח התנה עם השליח שיביא עמו את השטר כאשר הוא פורע את החוב, השליח חייב בתשלום הנזק, כיוון שזה היה התנאי, ונמצא שלא ביצע את שליחותו.

מה הדין במקרה שהמשלח לא ביקש ממנו לקחת את השטר? דעת הש"ך היא שבמקרה כזה השליח פטור, כיוון שהוא יכול לטעון שחשב שהמשלח סומך על המלווה. במקרה שלנו יש לפטור את דוד מתשלום עלות התיקון משתי סברות: א. לדעת הש"ך, כיוון ששלומי לא ביקש ממנו להביא קבלה על הרכישה, הוא יכול לטעון שחשב ששלומי סומך על התיעוד הנמצא במחשב. ב. גם אם שלומי ביקש ממנו להביא קבלה על הרכישה, מכל מקום הוא אכן הביא את הקבלה, אלא שלאחר מכן זרק אותה לפח. במקרה כזה, לכל היותר יהיה עליו לשלם מדין "אחריות" ולא מדין מזיק בידיים, ולכן להלכה דוד יהיה פטור מתשלום עלות התיקון.

לראות את
ירושלים

באלול

כמיטב המסורת גם השנה:

סיורי סליחות מיוחדים מבית 'שלום לעם'
באווירת אלול מרגשת סביב ירושלים

שירה לצד
פייטנים ונגנים

קטעי
סליחות

סיפורי חיים
אישיים

החל מי"ט אלול 01.09.26 עד כ"ח אלול 10.09.26

לא כולל מוצאי שבתות וימים טובים

מדי ערב בין השעות 20:00-23:00 ברחבת קבר דוד המלך

שלום לעם
תורה ויהדות

להרשמה לקבוצות וארגונים:
058-7443747

כוח החיבור

עצי הסקויה שגדלים בקליפורניה הם העצים הגדולים והכבדים ביותר בעולם. הם מתנשאים לגובה של עשרות מטרים, שוקלים מאות טונות, וחיים אלפי שנים.

בוטנאי צעיר שהגיע לחקור את העצים הללו, נדהם לגלות עובדה שמנוגדת לכל היגיון. הוא רצה לדעת מה עומק השורשים של העצים, שכן הוא היה בטוח שהם חותרים לעומק האדמה. אך להפתעתו, הוא גילה ששורשי הסקויה רדודים להחריד, וכמעט שאינם חודרים לעומק הקרקע.

לכאורה, זהו פגם משמעותי. עץ כה גבוה וכבד עם שורשים רדודים היה אמור להיעקר ולקרוס לחלוטין בסופת הרוחות הראשונה של החורף. אבל אז גילה החוקר הצעיר את הסוד: עצי הסקויה לעולם לא צומחים לבד. הם גדלים רק בחורשות צפופות. ומתחת לפני הקרקע, השורשים הרדודים של כל עץ נשלחים לצדדים, מסתבכים, נשזרים ונקשרים בחוזקה לשורשים של כל העצים שסביבו. וכך כאשר סופה אדירה פוגעת ביער, הרוח לא נאבקת בעץ בודד וחסר שורשים. היא נתקלת ברשת קרקעית אחת, עצומה ומלוכדת, שבה אלפי עצים מחזיקים אחד את השני. החולשה והפגם של העץ הבודד נעלמים לחלוטין בזכות הערבות ההדדית של היער כולו.

בפתיחתה של פרשת נצבים אנו קוראים: **"אַתֶּם נִצְבִּים הַיּוֹם בְּלָכֶם לִפְנֵי ה'**
אֱלֹהֵיכֶם..."

בפרשה הקודמת מופיעה רשימה כואבת וארוכה של "קללות" שעתידות חלילה לפגוש את עם ישראל אם יבחרו בדרך רעה. חכמינו מסבירים כי לאחר קריאת הקללות, העם עמד מבועת. הרי אף אדם אינו מושלם, ולכל אחד יש חסרונות ופגמים. ועל כך בא משה בפרשה זו להרגיע אותם ולתת להם את הפתרון שמונע כל רעה ונזק.

ה'מאור ושמש' מסביר את עומק הפתרון שנתן לנו משה רבנו: העמידה מול הפורענות אינה דורשת בהכרח שנהיה מושלמים באופן אישי וללא כל פגם, אלא היא דורשת אהבה ואחדות.

וכך הוא כותב: **"כי עיקר התריס בפני הפורעניות הוא האהבה והאחדות, וכאשר יש בישראל אהבה ואחדות ורעות בין זה לזה אין מקום לשום פורעניות לחול עליהם"**.

כראיה הוא מביא את דברי חז"ל על הפסוק **"חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הֵנַח לוֹ"** - כלומר, אפילו אם בני ישראל חוטאים חס ושלום בחטא החמור מכל של עבודה זרה, אך יש ביניהם התחברות אמיתית בלי פירוד לבבות - הם זוכים לשקט ומנוחה מהאויבים. מידת הדין אינה פוגעת בהם בזכות האחדות.

ועל כך אומר לנו משה רבנו: **"אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם בְּלָכֶם"**. סוד התקומה והעמידה שלנו מול הסערות טמון במילה **"כולכם"**. אדם שעומד לבדו עם פגמיו - הרוח תפיל אותו. אבל כשהשורשים שלנו שלובים זה בזה באהבה ואחדות, הפגמים האישיים נעלמים. היציבות של כולנו יחד היא זו שבכוחה למנוע כל פגיעה.

לרכישה <<<

מהפרשה אל הלב

דיבורים טובים

מסרים קצרים על פרשת שבוע בגובה הלב

חדש!

